

щото дългата брада на стареца го милваше по нѣжнитѣ странички.

„Какво трѣбва да сторя съ това дѣте?“ си каза послѣ старецътъ. „Да го нося на грѣбъ, не мога, защото съмъ много натоваренъ; да го занеса въ моята балканска колиба, ще измръзне, защото тамъ и зимѣ и лѣтъ е студено“.

Веднага му дойде една щастлива мисль на умъ: „Азъ зная едни бездѣтни родители, които всѣки часъ въздишатъ за дѣте, което да ги гледа на старини; тѣ сж умни, милостиви и богати; ще го занеса въ дома имъ и ще имъ го оставя вмѣсто подаръкъ. Тѣзи нещастници ще го възпитатъ добръ и то ще имъ бѣде на старини едно истинско утѣшение.“

Безъ да губи повече врѣме, Св. Никола отиде въ къщата на тия добри бездѣтници и прѣдпазливо остави пеленачето въ затопления салонъ. Тѣ още спѣха и сънуваха чуденъ сънъ; въ къщата имъ влѣзло славейче, което ги веселѣло съ своитѣ пѣсни до старостъ. Слѣдъ като го цѣлуна за послѣденъ пѣтъ, Св. Никола си излѣзе бърже отъ тая къща и отиде да раздава подаръци въ другитѣ сѣмейства.

Когато бездѣтнитѣ домакини се събудиха, почнаха да си казватъ кой какъвъ сънъ е сънувалъ срѣщу Великия празникъ. И колко останаха очудени, когато и на двамата сънътъ излѣзе единъ и сжщи!

Слѣдъ малко камбанитѣ забиха и хората се заприготвиха за черква. Станаха и бездѣтниците. Жената запали свѣтилника и отиде въ *гардерона* да извади новитѣ дрехи. Щомъ влѣзе въ салона, дѣтски плачъ я стрѣсна и тя се повърна назадъ да обади на мъжа си.